

Poika ja kaulakoru

Olipa kerran, kun maailma oli vielä nuori, kaukana täältä eräs maa. Tuo maa tunnettiin nimellä Laskevan auringon valtakunta. Maa oli lämmin ja yltäkyläinen, ja sitä hallitsi suuri ja oikeudenmukainen kuningas Mää-Räi-Lee. Valtakunnassa oli kaikki hyvin, mutta vain harva tiesi todellisen syyn siihen. Tuo syy roikkui hänen poikansa Haa-Hui-Leen kaulassa. Se oli luinen kaulakoru, johon oli kaiverrettu laskeva aurinko. Koru takasi valtakunnan hyvinvoinnin, ja pitääkseen sen turvassa oli Mää-Räi-Lee antanut sen nuoremmalle pojalleen. Mutta pojalla oli myös vanhempi, ilkeäsydäminen veli, Il-Kei-lee.

Pitkän aikaa kaikki oli hyvin, mutta eräänä aamuna, kun Haa-Hui-Lee heräsi korkean tempelitorninsa ylimmästä kerroksesta, hän huomasi kaulakorun kadonneen. Hän etsi sitä kaikkialta, mitään löytämättä. Haa-Hui-Lee ryntäsi hätääntyneenä isänsä valtaistuinsaliin:

– Isä, minä en löydä laskevan auringon korua!

Mää-Räi-Leen kasvoilla käväisivät niin viha, suru, myötätunto kuin pettymyskin. Sitten hän virkkoi:

– Poikani, korun on löydyttävä tai tapahtuu hirveitä. Sinun on lähdettävä etsimään sitä, vaikka joutuisit kulkemaan maailman ääriin. Pyydä veljesi Il-Kei-Lee mukaan ja lähde matkaan vielä ennen huomista.

Haa-Hui-Lee kiirehti Il-Kei-Leen makuusaliin etsimään veljeään, mutta avattuaan oven hän huomasi, ettei Il-Kei-Lee ollut paikalla. Nuorempi veli juoksi alas kertomaan tapahtuneesta isälleen. Mää-Räi-Lee aavisti, että vanhempi veli oli varastanut korun.

– Poikani, Il-Kei-Lee on takuulla varastanut kaulakorun ja mennyt niine hyvinensä. Sinun lähdettävä ajamaan häntä takaa. Annan mukaasi viisikymmentä ratsumiestä, jotka auttavat sinua tuomaan korun takaisin. Mutta muista: sinulla on yksi kuunkierto aikaa tai muuten valtakunta muuttuu tuhkaksi ja kivipelloksi.

Mutta Haa-Hui-Lee vastasi isälleen:

– Isäni kuningas! Lähden ilomielin takaa-ajoon, jos se on ainoa keino pelastaa valtakuntamme. Lupaan, etten lepää ennen kuin koru on palautettu takaisin tänne. Mutta viittäkymmentä ratsumiestäsi en silti voi ottaa mukaani, heidän paikkansa on täällä. Löydän kyllä itse omat palvelijani.

Ja niin poika läksi matkaan. Pitkän aikaa hän kulki pitkin maita ja mantuja kunnes näki miehen, joka hapuili side silmillään metsässä.

Haa-Hui-Lee kysyi:

– Ystävä hyvä, sokeako olet vai miksi noin kuljet?

– Voi, näen paremmin kuin kukaan, katseeni erottaa kärpäsen maailman toiselta puolelta. Mutta niin terävä on katseeni että jos jotain, joka on alta mailin päässä, vain vilkaisenkin, niin hajoaa se miljoonaksi palaksi. Siksi joudun kulkemaan näin, vastasi side silmillään kulkeva mies.

– Lähde minun matkaani, yhdessä teemme jotain suurta, ehdotti Haa-Hui-Lee.

Mies suostui, ja niin he lähtivät yhdessä matkaan. Pian he törmäsivät jättiin, joka kiskoi suuria, yli yhdeksänkymmentä jalkaa pitkiä puita juuriltaan ja heitteli niitä siistiin pinoon.

– Miksi sinä vanhaa hyvää metsää kaadat ystävä hyvä? kysyi Haa-Hui-Lee.

– Voi, johonkin minun on voimaani käytettävä tai muuten se kasautuu ja palan sisältäpäin poroksi. Eikä minulla parempaakaan tekemistä ole, jätti vastasi.

– Lähde meidän matkaamme, yhdessä teemme vielä jotain suurta, ehdotti Haa-Hui-Lee.

Jätti suostui, ja niin he lähtivät yhdessä matkaan. Pian koitti ilta, ja heidän oli leiriydyttävä. He kävivät nukkumaan, mutta yöllä leiriin hiipi ilkeä maahinen, joka yritti varastaa heidän omaisuutensa. Onneksi mies, joka oli koko ikänsä kulkenut side silmillä, ja jolla siten oli paremmin kehittynyt kuulo, heräsi pienenpieneen ääneen. Maahinen tutki repun taskuja, mies pomppasi ylös, tarttui kuulonsa perusteella maahista jalasta ja nosti ilmaan.

– Päästä minut alas, voin kertoa jotakin kiintoisaa, jos vain herran tähden päästät minut alas! maahinen huusi hädissään.

Muutkin olivat jo heränneet maahisen aiheuttamaan meluun, joten kaikki kolme kerääntyivät pää alaspäin roikkuvan maahisen ympärille.

Side silmillään kulkeva mies kysyi:

– No, antaa kuluu, mitä sinulla on kerrottavana?

Maahinen vastasi:

– Kymmenen peninkulman päässä täältä on suuri vuori järven rannalla. Vuoren pohjoispuolella on vaikeakulkuinen, miltei pystysuora rinne, jonka yläpäässä on tasanne. Tuolla tasanteelle on valtava murikka, ja jos sen saatte sivuun, pääsette luolastoon. Sinne on hiukan alle kuunkierto sitten asettunut asumaan kummallinen mies. Hän väittää, että hänellä oleva luinen kaulakoru on mittaamattoman arvokas aarre.

Haa-Hui-Lee arvasi, että tämä kummallinen mies oli hänen veljensä, joka oli valinnut vuoren itselleen piilopaikaksi. Siispä hän virkkoi näin:

– Kiitokset maahinen, nämä tiedot ovat meille elintärkeitä. Voit mennä nyt menojasi.

Maahinen luikki kauas pois metsään. Haa-Hui-Lee päätti, että he lähtisivät matkaan jo samana yönä. Mutta voi: niin kauan oli heidän vaellukseensa kulunut jo aikaa, että enää kolme päivää oli heillä aikaa palauttaa kaulakoru Laskevan auringon maahan. Siispä Haa-Hui-Lee ja side silmillä kulkeva mies kipusivat jätin olkapäille, ja tämä alkoi ravata melkoista kyytiä kohti vuorta. Joten kun aamuauringon ensimmäiset säteet osuivat järven pintaan, olivat he vuorella. Vaan vielä oli edessä monta estettä, seuraavana miltei pystysuora kivikkoisen rinne. Jätti kumminkin vain otti heidät kumpaankin käteensä ja nosti tasanteelle.

Haa-hui-Lee huomasi saman tien suuren kiven, ja parahti:

– Kuinka me tuon liikkeelle saamme, tuskin jätinkään voimat siihen riittävät!

Vaan side silmillä kulkeva mies sanoi:

– Herra, antakaa minun nyt näyttää mihin pystyn.

Hän nosti sidettä silmiltään niin, että vain toinen silmä paljastui, ja saman tien kiveä katsottuaan se hajosi pölyksi, joka leijaili aamuauringon säteissä.

Niin he pääsivät sisään luolastoon. Eipä aikaakaan, kun he jo löysivät ilkeän isoveljen kivikorokkeeltaan luolan perältä istumasta.

– Veli kulta, löysit tiesi tänne asti. Ikävä kyllä se kaikki on turhaa, sillä pian koko Laskevan auringon maa on tuhon oma, sanoi Il-Kei-Lee toivoen lannistavansa veljensä.

– Terve vaan, veli, sanoi Haa-Hui-Lee pelottomasti. – Anna nyt kaulakoru tänne, niin valtakuntamme pelastuu.

– En ole antamassa. Alle kahden päivän päästä koko maa on elinkelvoton, ja silloin isä syyttää siitä sinua! huusi Il-Kei-Lee voitonriemuisesti ja heilutti kaulakorua kädessään.

Silloin side silmillä kulkeva mies päätti tehdä jotain. Hän riuhtaisi siteen silmiltään ja käänsi katseensa kohti Il-Kei-Leen rannetta. Katse tuntui ilkeästä veljestä niin polttavalta, että hän pudotti kaulakorun luolan kivilattialle ja se kieri Haa-Hui-leen jalkojen juureen. Mutta side silmillä kulkeva mies ei ollut vielä lopettanut. Nyt hän käänsi katseensa kohti luolan takaseinää, jota vasten Il-Kei-Lee nojasi, ja heti hajosi seinä hiekanjyväsiksi.

Paha veli horjahti taaksepäin ja putosi hipoen vuoren rinnettä. Vaan eipä hän kauaa ehtinyt pudota, kun jätti jo koppasi hänet kiinni. Jätti alkoi pyörittää Il-Kei-Leetä kuin moukaria, ja kun hän päästi irti niin, lensi paha isovelji maailman ääriin. Eikä hänestä sen koommin ole kuultu.

Haa-Hui-Lee poimi kaulakorun lattialta. Heillä oli nyt se hallussaan, mutta ehtisivätkö he ajoissa yli viidenkymmenen virstan päähän palauttamaan sen paikalleen? He nousivat taas jätin selkään, ja jätti alkoi ravata melkoista kyytiä kohti Laskevan auringon maata. Kului päivä ja kului yö, mutta he vain matkustivat. Lopulta viimeisen jäljellä olevan päivän auringon ollessa painumassa jo mailleen he pääsivät perille. Valtakunta oli jo kuihtumassa, puut olivat pudottaneet jo melkein kaikki lehtensä, ruokaviljelmistä ei ollut jäljellä juuri mitään, kaupungin kaikki kaivot olivat kuivuneet ja ihmiset vain makasivat näännyksissä talojen seinustoilla. Haa-Hui-Lee ryntäsi tornitemppeliin, ja löysi sieltä isänsä. Isä näytti kalpealta ja sairaalloiselta. Haa-Hui-Lee ymmärsi hänen sairastuneen maan alkaessa kuihtua.

Haa-Hui-Lee kyykistyi isänsä viereen ja kuiskasi:

– Isä, minulla on kaulakoru...

Kuningas oli liian väsynyt vastaamaan, mutta onneksi Haa-Hui-Lee tiesi mitä tehdä. Hän ryntäsi temppelin ylimpään kerrokseen, ja asetti kaulakorun paikalleen koristeelliselle marmorijalustalle. Kaulakoru loksautti paikoilleen ja Haa-Hui-Lee pidätti henkeään. Hän luuli jo olevansa liian myöhässä, mutta sitten tornitemppelin läntisestä ikkunasta pilkahti ensimmäinen auringonsäde. Silloin Haa-Hui-Lee tiesi onnistuneensa. Mustat pilvet alkoivat väistyä taivaalta, puiden lehdet alkoivat saada vihreän värinsä takaisin ja temppelin kaivon tihkuivat ensimmäiset pisarat vettä. Hitaasti Laskevan auringon maa alkoi palata entiseen loistoonsa.

Haa-Hui-Lee eli isänsä kanssa onnellisena vielä monet vuodet. Ja kun isä kuoli, hallitsi Haa-Hui-Lee oikeudenmukaisesti ja hyvin Laskevan auringon maata elämänsä loppuun asti. Sen pituinen se.